

MALLORY

A

KLETKA UŽVANĚNÉ LEBKY

MARTIN HOWARD

Ilustrace Pete Williamson

bambóok

bamb**oo**k

MALLORY

A

KLETBA

UŽVANĚNÉ

LEBKY

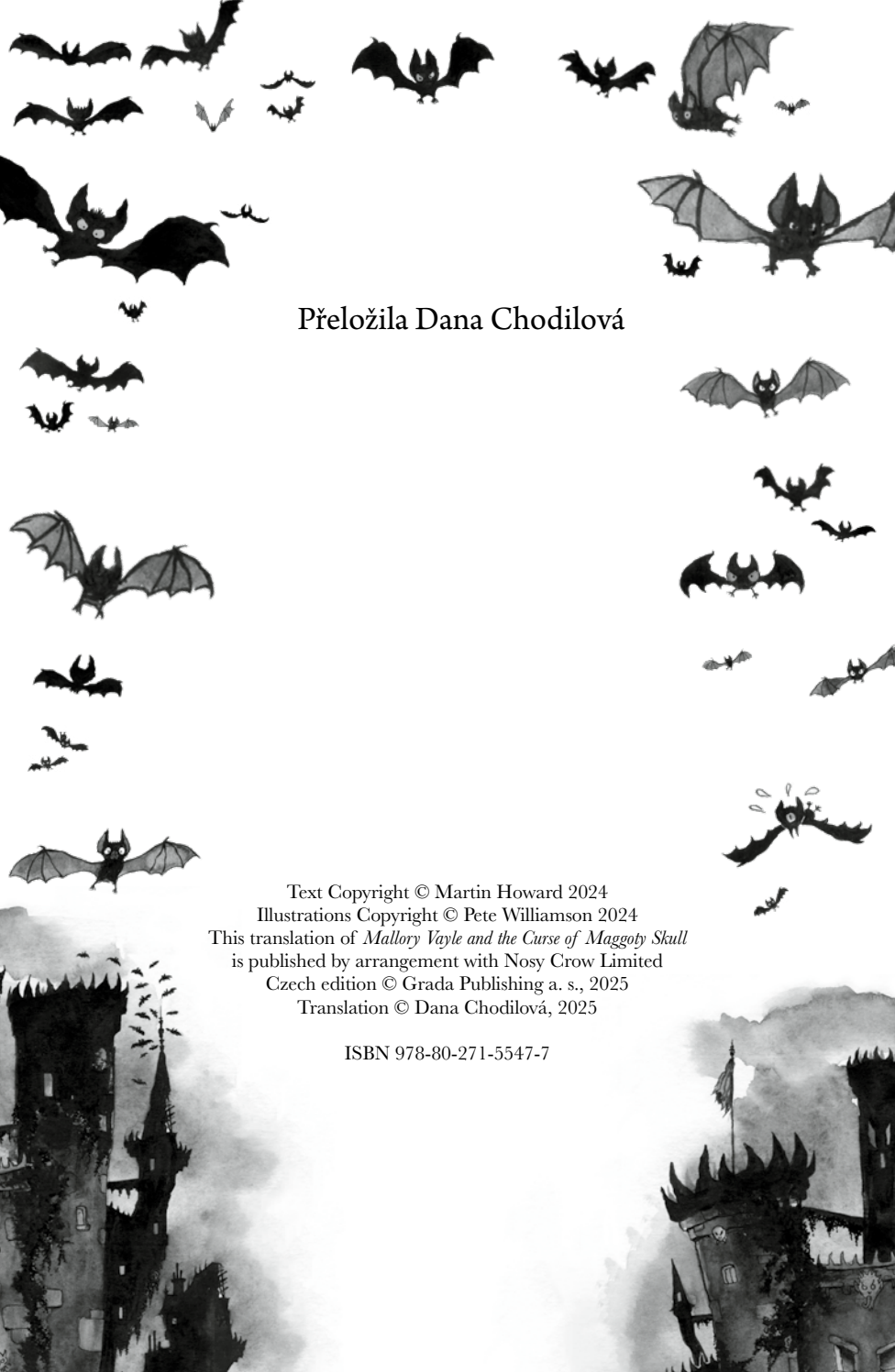

MARTIN HOWARD

Ilustrace

PETE WILLIAMSON

Přeložila Dana Chodilová

Text Copyright © Martin Howard 2024
Illustrations Copyright © Pete Williamson 2024
This translation of *Mallory Vayle and the Curse of Maggoty Skull*
is published by arrangement with Nosy Crow Limited
Czech edition © Grada Publishing a. s., 2025
Translation © Dana Chodilová, 2025

ISBN 978-80-271-5547-7

Emmě
– *M.H.*

Pippě Howardové
– *P.W.*

KAPITOLA

1

Jedinými ostrůvky barev na ponurém hřbitově byly mosazné rukojeti a třešňové dřevo dvou rakví. Zatímco se schránky spouštěly do země, svět Mallory Vayleové šedl. Do deštníku nad její hlavou se opíraly dešťové kapky a v jejich bubnování se utápěl hlas mladého kněze.

„Popel... ehm... popelu, tak je to?“ vypísl. „Ano, popelu. Prach... hmm... jak jen to je? Hlíně? Ne, prachu. Prach prachu. Samozřejmě. Pardon.“

„Hovadiny,“ odfrkla si žena vedle Mallory. „Ten je k ničemu.“

Mallory tušila, že jde o knězův první pohřeb. Věčně zapomínal slova. Ale jí to bylo jedno. Slova pro ni měla

menší význam než vítr povlávající tmavým pramenem vlasů, který se jí uvolnil z upjatého drdolu. Zastrčila si ho za ucho. Koktajícího kněze si nevšímala, naposledy se – v duchu – loučila s těly mámy a táty. Mohlo to být horší, říkala si. Sledovat pohrbívání vlastních rodičů rozhodně není žádná zábava, ale mohlo to dopadnout mnohem hůř.

„Jsi v pořádku, Mallory?“ ozval se ženský hlas vedle ní.

Maličko přikývla, ani se neohlédla.

„Brzo to budeš mít za sebou,“ pronesl hlubší hlas z druhé strany.

„Já to zvládnu,“ sykla skrz zaťaté zuby.

„To je moje statečná holka.“

Ano, říkala si Mallory. Mohlo to být mnohem, mnohem horší. Aspoň že má na pomoc rodiče, aby jí v téhle těžké době pomohli. I přesto, že duchové Sally a Lionela Vayleových celý vlastní pohřeb proklábosili, jako by byli na odpoledním čajovém dýchánku.

„Je milé, kolik přišlo lidí,“ mínil přízračný, průhledný duch jejího otce. Zašklebil se na moře černých kabátů a deštníků. „Chci říct, to dělává člověku starost, vidíte? Co kdyby mu na pohřeb nikdo nedorazil?“

„A navíc v takovém počasí,“ přisvědčila Malloryina skoro průsvitná máma. „Ti chudáci musejí být úplně

promočení. To je výhoda, když je člověk mrtvý, že? Děšť
námi prostě projde.“

„Škoda jenom, že jsem neumřel v bačkorách.“ Lionel Vayle shlédł na své přízračné střevíce. Měl je na nohou, když kočár, v němž s manželkou cestoval, udělal nečekanou odbočku z mostu Gibbett a skončil v řece. „Tyhle boty mě pořád tlačí,“ pokračoval. „Což je divné, když o tom tak uvažuju. Jak mě můžou tlačit, když mám prsty na nohou v té truhle tam dole? A jak to, že je vlastně mám na sobě? Proč jsme oblečení? To s námi umřely i naše svršky?“

„Já myslím, že můžeme být všichni rádi, že jsi oblečený, Lioneli,“ odpověděla jeho manželka. „A jéje, podívej se, tamhle vzadu jsou Sheila a Teddy Willettovi. Neviděli jsme je celou věčnost.“

„Jde mi o to, že mám tenhle oblek nosit po zbytek svého... hmm... asi nemůžu říct ‚života‘, co?“ zabručel její muž, vjel si přízračným prstem pod límec a zatáhl, aby si ho uvolnil.

Jeho žena právě horečně poskakovala, a tak neměla čas odpovědět. „Halóóó. Halóóó, Sheilo!“ volala a mávala.

„Ona tě nevidí,“ zašeptala Mallory. „Nevidí vás nikdo, jenom já.“

„No jistě,“ povzdechla si Sally Vayleová a svěsila ruku. „Člověku chvíli trvá, než si zvykne, že je mrtvý.“

Mallory si taky povzdechla a zvedla oči ode dvou jam ve tvaru rakví. Hřbitov byl plný pokřivených náhrobků, porostlých břečťanem a roztroušených mezi stromy, které si zasmušile střezily poslední listy. Kolem hrobek se táhla kamenná zeď. Přes ni nahlížela na hřbitov okna domů se zkosenými střechami.

Kněz dál koktal, vítr mu lomcoval rouchem.

„Vážně je hrozný,“ postěžovala si máma.

„Celý ten zážitek je zklamání,“ souhlasil Lionel Vayle. „Od pohřbu člověk čeká drama. Kvílení a skřípání zubů. Lidi vzlykající do kapesníčků a rvoucí si šaty. Plačící pozůstalé, co se vrhají na rakve. Celé bych to ohodnotil tak třemi body z deseti.“

„Tati, ty recenzuješ vlastní pohřeb?“ špitla Mallory.

Otec se nenechal vyrušit od svého toku myšlenek. „Chtělo by to,“ pokračoval, „lidi, co klesají na kolena pod tíží vlastního žalu, a záhadné cizince, kteří se nečekaně objeví ... jako tamhle. Páni, kdo to je?“

Mallory se podívala, kam ukazuje tátův přízračný prst, a uviděla neznámou ženu kráčeující mezi řadami hrobů. Zastavila se kousek od shromáždění. Pár lidí se obrátilo a podívalo se na ni. Ta žena byla divná, vysoká a pod pokrouceným deštníkem zvláště

vystrojená. Na hlavě měla černý turban a na něm upevněnou vycpanou vránu. Většinu tváře jí zakrývaly veliké brýle, takové Mallory ještě nikdy neviděla. Skla v nich byla černočerná. I zbytek těla měla cizinka schovaný pod černým kožešinovým kabátem. „Netuším,“ odpověděla Mallory na tátovu otázku koutkem pusy.

„Ó, tohle už je lepší,“ zašveholil. „Záhadná dáma, která se objeví, zrovna když jí je potřeba, co? Temná, zapomenutá tajemství se

vracejí, aby nás pronásledovala, i když naše těla mizí v zemi. Pohřební klasika.“

Prízračná Sally Vayleová zírala na tu ženu. Čelist jí poklesla. „Ne,“ hlesla. „Ne... to není možné...“

Malloryin otec ji přerušil. „Začali nás zahazovat hlínou, Sally. Neměli bychom se se sebou rozloučit?“

„To mi připadá dost zbytečné, tati,“ zašeptala Mallory. Pak už jen mlčela a klopila hlavu, zatímco na víka rakví rodičů dopadala vlhká hlína a svět chladl a byl čím dál zasmušilejší. Její přízrační rodiče už nebudou moci vykonávat důležité rodičovské role, jako třeba vydělávat peníze a nosit jídlo na stůl. Po nehodě se o ni postarali Brownovi, sousedé z ulice, ale sami měli šest dětí a na další jim scházelo místo. Mallory poputuje do městského sirotčince a do necitelné péče jeho nerudné vrchní vychovatelky.

Oči jí zalily slzy.

Nech toho, vynadala si. Rodiče jsou mrtví. S tím se nedá nic dělat. Aspoň že je pořád má. Teď už jí zůstane navždycky. Nikdy se nezmění, nikdy nezestárnou.

A ona už nikdy, nikdy neucítí jejich náruč.

Zatímco kněz škobrtal přes poslední slova, začaly se od shromáždění oddělovat jednotlivé deštníky.

Pohřeb skončil.

Mallory vzhlédla a viděla, jak k ní míří lidé. První, kdo jí sevřel pravici, byl buclatý muž s mastnými vlasy pod buřinkou.

„Je mi líto tvé ztráty... ehm... Molly, je to tak?“ spustil. „Kdybychom u nás v bance mohli něco udělat...“

„Co?“ vyhrkla Mallory, vytržená z myšlenek.

„To je pan Whuppley, můj bývalý šéf,“ zašeptal jí táta do ucha. „Řekni mu, že je odporný, cholerický parchant, ano, Mall? Nejlepší – úplně nejlepší na tom, že jsem mrtvý, je to, že už nebudu muset každý den vídat jeho upocený obličej. Řekni mu, že se v bance dobře ví o tom jeho problému se zadnicí. Všichni jsme ho viděli, jak se drbe.“

„Problém se zadnicí?“ opakovala Mallory bez uvažování. „Drbe se?“

Pan Whuppley zbledl jako stěna. „Co... co? Kdo má problém se zadnicí? Já nemám problém se zadnicí,“ uchechtl se nervózně.

„Promiňte. Chtěla jsem říct, že je to od vás moc milé, pane Whuppley,“ řekla Mallory honem, zatímco se táta vedle ní hystericky chechtal.

„Psst, Lioneli,“ okřikla ho Malloryina máma nepřítomně. Pořád hleděla na ženu s turbanem. „A kruci,“ zamumlala. „Mně se zdá, že je to ona.“

Mallory si rodičů nevšímal a třásla si s lidmi rukou, dokud se hřbitov nevyprázdnil.

Skoro.

Mallory zamrkala. Neodešli všichni truchlící. Ta žena v turbanu a s divnými brýlemi mířila k ní a natahovala ruku.

„Mallory,“ ozvala se máma. „To je –“

„Ty musíš být Mallory, děvče drahé,“ pronesla žena hlasitě, sevřela jí ruku, pak ji pustila, odhodila deštník a přitáhla si ji do záhybů pláště. „Co jsem si to jenom myslela?“ vyjekla. „Potřesení rukou nestačí. Prostě tě musím rovnou obejmout. Je to instinkt, že ano? I matka škvořice si tiskne malá škvořata na svá škvoří prsa.“

Jak k sobě Mallory přivinula, srazila jí dozadu deštník. Dívka zvedla tvář, studený déšť jí stékal zezadu po šatech. „Mff-mmmf,“ vypískla z hlubin kožešiny.

„Dost,“ zahřímala žena, odstrčila Mallory a přidržela si ji na vzdálenost paží před sebou. Prsty jí jako spáry zaryla do ramen. „Musím si tě prohlédnout. Musím

se ti podívat do tváře. Do tváře tolik zničené smutkem. Tak příšerně, příšerně poznamenané žalem.“

Mallory si umínila, že to prostě musí přečkat, a otřela si dešť z očí. V náhlém náporu větru sevřela deštník pevněji a vymáčkla ze sebe: „Ehm ... a kdo vlastně jste?“

„To je –“ začala Sally Vayleová.

Divná žena ji zase přehlušila. „Ty ale nesmíš plakat, má sladká, přesladká holčičko.“ Pustila jí jedno rameno a stáhla si černé brýle po nose dolů. Fialkové oči se nad obroučkami zabořily do Malloryiných, mluvila dál. „Vždyť co jiného je smrt než sfouknutí svíce? Svíce, již není více zapotřebí, neboť dorazil rozbřesk!“

„Jaký rozbřesk?“

„Přesně tak, má drahá. Jaký rozbřesk? Máš velikou pravdu.“ Žena se k ní naklonila blíž. Vycpaná vrána na turbanu klovla Mallory do čela. „Pověz mi, dítě, máš to?“

„Co mám mít?“ zeptala se Mallory zmateně. „Myslíte chuť se rozječet a utéct?“

„Máš ten rodinný dar?“ sykla žena a sevřela ji pevněji. „Prokletí naší rodiny. Nadání rozhrnout oponu samotné smrti a hovořit s těmi, kteří odešli.“

Mallory otevřela pus, ale žena dál drmolila. Jednu ruku si přiložila dramaticky na čelo a vyjekla: „Ach ne, počkej. Neříkej mi to. Právě mi ze záhrobí našeptává můj duchovní vůdce, pan Lozenge. Říká mi –“

Nastala vhodná chvíle, aby ji Mallory přerušila. Z ženina blábolení vyčnívalo jedno slovo a to jí teď jasně znělo v hlavě. „Rodina?“ zamrkala překvapeně.

„Jak jsem řekla,“ ozval se duch Sally Vayleové trochu rozmrzele. „Ona je –“

„Rodina,“ opakovala žena. „Drahé děvče, jsem tvoje teta Lilith.“

„– tvá teta Hilda,“ dořekla Malloryina matka. „Moje sestra. Moje dávno ztracená sestra.“

Mallory na tu ženskou vykulila oči. „Teta Hilda?“ vydechla. „Teta? Teta, to jako... teta?“

Tetě se mihl ve tváři bolestný pohled. „Jmenuji se Lilith,“ stála na svém. „To jméno od H nepoužíváme. Ale jinak ano, mé uslzené zlatíčko. Jsem tvoje teta. Strážný anděl seslaný osudem v této příšerné době tragického zoufalství.“

Mallory zamrkala a s otevřenou pusou zírala na tetu, která dál žvanila.

„Až dneska ráno jsem zjistila, že chudáček Sally zemřela,“ svěřila se a máchla rukou. „Právníkům tvých rodičů pár dní trvalo, než zjistili, že existuji. Jen si představ můj úžas, když jsem se dozvěděla, že mám

neteř, osamělou a naprosto nutně – zoufale – potřebující společnost, jež by ji provedla tíživou dobou hoře a ztráty. Drahoušku, pospíchala jsem sem, abych ti stála po boku, ale nejprve jsem provedla jistá opatření. Už se vyřizují dokumenty.“

„Pardon,“ hlesla Mallory. „Chcete říct ...?“

Teta přikývla. „Ano. Ano, ty ubohá urousaná dušičko. Budeš žít se mnou.“

„Probůh,“ zakvílela Sally Vayleová.

„Já mám tetu,“ vyhrkla Mallory. Podívala se na přízraky svých rodičů. „Proč mi to nikdo neřekl?“

„Ano,“ přidal se její otec. „Proč jí to nikdo neřekl? Proč to nikdo neřekl ani mně?“

„Neviděla jsem Hildu od svých šestnácti,“ bránila se Sally Vayleová. „Já... ehm... no, jaksi jsem na ni zapomněla. Odjakživa s ní byly nepříjemnosti. Brouzdala domem, švitořila o duších, u snídaně upadala do tran-su a tak podobně. Snažila jsem se moc si jí nevšímat, ale ulevilo se mi, když odešla z domova.“

„Sally a já jsme si bohužel nikdy nebyly tak blízké, jak by sestry měly být,“ pravila teta Lilith současně, také v odpověď na Malloryinu otázku. „Coby mladé děvče se tvá matka dost děsila mých spirituálních

schopností. Muselo to pro ni být nesmírně bolestné, když viděla, jak mé nadání vzkvétá, kdežto ona zůstává nudná a tuctová. Abys věděla, říkávala jsem jí „Nemotora.“

Sally Vayleová zakvílela. „No jistě. Na to už jsem zapomněla. Ta drzost! Ta hrozná opovážlivost!“

„Moje máma není nemotorná,“ namítla Mallory.

„Děkuji ti, Mallory.“

„Byla to jenom holčičí pošetilost,“ pokračovala teta Lilith a znovu máchla rukou. „Naše cesty se už dávno rozešly. Přesně jak jsem předvíдалa, její život zůstal nudný a nezajímavý, kdežto mě moje cesta zavedla ještě hlouběji do pozoruhodného zázračna duchovní říše.“

„Vy jste jasnovidka?“ zeptala se Mallory a mžourala na tetu.

„Ano, má drahá. Vesmír mě obdaroval tím tajemným nadáním. Kráčím polosvětlem a naslouchám těm, kteří odešli.“

Sally Vayleová si odfrkla a máchla přízračnou rukou sestře před obličejem. „Haló,“ houkla. „Haló, Hildo! Slyšíš mě? Hmm. Nic. Já si to myslela. Nevěř jí ani slovo, Mallory. Má stejné jasnovidné schopnosti jako spodky tvého otce.“

„Musíme do toho zatahovat moje spodní prádlo?“ postěžoval si Lionel Vayle. „Jsme na pohřbu, nehodí se to.“ Po chvíli dodal: „Ale občas mě napadá, jestli nemají něco společného s vúdú.“

„Ano, drahý, temnou poskvrnu ďábla,“ odsekla jeho žena. K dceři pronesla: „Hilda má ale pravdu v jedné věci. Je naše jediná žijící rodina. Pokud si nechala vystavit dokumenty, obávám se, že se jí nezbavíme.“

Mallory přikývla. Teta Hilda, nebo Lilith, či jak si to říkala, byla očividně praštěná. Ale i tak to byla rodina, a rodina je lepší než sirotčinec. Koutkem oka zašilhala po mámě a zamumlala: „Bude to muset stačit.“

„Říkala jsi něco, drahá?“ zeptala se teta.

„Ano,“ odpověděla Mallory. „Řekla jsem, že tě ráda poznávám, teto Hil- ... teto Lilith, ale je mi zima a jsem promočená a mám za sebou hrozný den. Půjdeme domů?“

„Ach, má ubohá milá holčičko,“ zacukrovala teta. „Co jen si o mně musíš myslet? Kochám se tu pohledem na tebe, a ty se přitom třeseš jako ratlík. Pojďme, zmizíme z tohotohle ponurého místa.“ Postrčila si tmavé brýle zase nahoru na nos, sebrala odřený deštník a vytřepala ho. Sevřela Mallory rameno, obrátila ji a zlehka

postrčila ke hřbitovní bráně, kde čekal kočár. Koně pohazovali hlavami a netrpělivě frkali.

„Mimochodem, neodpověděla jsi mi na otázku,“ řekla nově nalezená teta, zatímco jejich kroky křupalý na štěrkové stezce. „Máš ten rodinný dar? Dovedeš mluvit s mrtvými?“

Mallory střelila pohledem k přízrakům rodičů vznášejících se vedle ní. Kousla se do rtu, zavrtěla hlavou a zamumlala: „Ne.“ Aby změnila téma, zeptala se: „A kde je ten domov?“

Teta se zasmála. „Domov, má drahá, je hrad Carrion. Rozkošné místo. Jedním slovem rozkošné.“

Koně frkali, kopyta klapala, najatý kočár rachotil po dlážděných ulicích. Teta Lilith se na sedadle vrtěla, brebentila přes rámus vozu, žvanila o přízracích a o vlastních nesmírných psychických silách. Mallory vydávala na vhodných místech, jak aspoň doufala, zvuky zdvořilého zájmu. Poposedla, uhladila si pohřební šaty a dívala se z okna, sledovala, jak kolem ubíhá město, poslouchala rachot železem vyztužených kol. Déšť už ustal, ale blížil se večer. V oknech se objevovala světla. Lampáři šplhali po žebřících a rozsvěceli pouliční lampy.

Teta Lilith se naklonila dopředu a sevřela Mallory koleno. „Mám ti to předvést, má milá? Můžu požádat

pana Lozengea, svého duchovního vůdce, aby přivolal duchy tvé matky a otce.“

„Co?“ Mallory prudce obrátila hlavu a zadívala se na tetu.

„Mohu se natáhnout do říše duchů a předat ti vzkaz od rodičů,“ opakovala teta. „Vážně, není to žádný problém. Možná ti to pomůže vyrovnat se s jejich hroznou smrtí.“

Malloryina máma na vedleším sedadle protočila panenky. „Už se nemůžu dočkat,“ řekla. „Tak do toho, Hildo. První vzkaz mám pro tebe: jsi podvodnice. Slyšíš mě? Řekla jsem, že JSI NEHORÁZNÁ PODVODNICE.“

Teta Lilith, netušíc, že jí sestra huláká přímo do tváře, se opřela do sedadla a obrátila oči k nebi. „Aaach, pane Lozenge,“ zadrmolila a zvedla ruce ke stropu kočáru. „Drahý průvodce, hledáme dvě duše, jež nedávno odešly: Sally... a...“ zarazila se a podívala se na Mallory. „Promiň, drahá, jak že se to se jmenoval tvůj otec?“

„Nedělej to,“ procedila Mallory skrz pevně zaťaté zuby. Pak mírněji dodala: „Teda, děkuju, ale byla bych radši, kdybys to nedělala.“

„Ale ne, Mallory. Rád se pobavím ...“ Lionel Vayle nedořekl, ukázal z okna a prohodil: „Podívej se, Sally. Není tohle to místo, kde jsme umřeli?“

„Lioneli!“ vyjekla jeho žena. „Co tě to napadá?! Nedívej se tam, Mallory.“

Pozdě. Mallory se tam už podívala. Během tetiny řeči kočár dohrkotal na most Gibbett a tam se zasekl v provozu. Jen o kousek dál Mallory zahlédla proraženou díru v kamenném zábradlí, kde se koně táhnoucí kočár rodičů – z důvodů známých jenom jim samotným – vrhli do řeky. Kočár, cestující i velice zaskočený kočí se probourali za nimi a skončili v ledových hloubkách dole. Po nehodě navštívil Mallory u Brownů policejní inspektor a oznámil jí, že svědkové neviděli nic podezřelého. Policie, jak řekl, pracuje s teorií, kterou nazývá „pitomé jankovité herky“.

„Vážně, Lioneli. Kdybys už nebyl mrtvý, uškrtila bych tě,“ zahučela Sally Vayleová. „Mallory, zlato. Podívej se na mě. Tam není nic k vidění.“

Mallory ji nevnímala. Zírala na rozmlácený kámen, památku na osudnou havárii rodičů, a po tváři jí stékala slza. Na čele jí naskočila drobná vráska. Otřásla se. Na samém okraji vědomí pocítila cosi nejasného,

ale jednoznačně špatného. V břiše jako by jí zahlodali červi.

Zatímco teta blábolila, zašeptala Mallory tiše matce: „Co se tam stalo?“

Duch Sally Vayleové pokrčil rameny. „Všechno se to odehrálo moc rychle, zlato. Nemá smysl o tom uvažovat, ano?“

Najatý kočár sebou škubl a dal se zase do pohybu. Teta Lilith se naklonila dopředu a pokračovala: „Myslíš to vážně, má drahá? Já rozhodně Nemotoru cítím.“

Mallory seděla a dívala se, jak jí teta sahá na koleno. Odpoutala se pohledem od posledního místa, kde byli její rodiče naživu. Pár vteřin jí trvalo, než pochopila, že teta pořád mluví o kontaktování jejich duchů. „Myslím to vážně, děkuju pěkně,“ odpověděla. Zamrkala, aby zahnala další slzu, a chytila se koženého pásu, zatímco kočár prudce zahnul doprava do užších uliček. Tuhle část města Mallory nikdy neprozkoumala – byla to oblast, které se říkalo Podsvětín, z toho prostého důvodu, že v jejích tmavých zákoutích se to hemžilo nekalými živly. S bušícím srdcem se napřímila a vyhlédla z okna. Domy jako by se kolem